

אמנות החיים על פאריס

לא צורך לנסוע לאיי הדרום, לשכב על הגב, לקטוף אשכול בנגות ולתקוע אותם בעצליהם לפה. גם בפאריס אפשר לשכב על הגב, ולא לדאוג. זאת לימד אותי ישראלי אחד, נבון מאד, שמסיבות בטחוניות לא נקרב בשמנו. אולי נקרא לו ישראלי — שמע, זה נורא — אומר לי ישראלי ערב אחד — קבעתי פגישה עם שתיים ואני לא יודע מה לעשות. אחת צרפתייה, ואני חייב לה כסף, היא שלחה לי מכתב ואמרה שהיא רוצה ללכת היום לתיאטרון. השניה שודית, באה אתמול לפאריס וקבעתי איתה ללכת היום לפיגאל. אין ברירה, מוכרחים לאכול. הלכנו לאכול — אצל ז'ולייין, ישראלי הזמין סלט עגבניות, מנה עוף צלוי וכל מיני שאר ירקות, אחר קינח בגבינה קאממבר ויין לבן.

לא חיכה לתשובה. — בוא עלה — אמר — היא נוסעת בכיוון שלנו.

זינוג כעבור שתי דקות התברר שישראלית ואותה בחורה היו לפני שנתיים באותו יום ובאותו חודש באמסטרדם, ורק בדרך נס לא נפגשו. הם החליטו שצריך להיפגש עכשיו. ירדנו מהמכונית, לאחר שישראלית קבעה איתה פגישה. — הוי, מה עשית! — זעק ישראלי — קבעתי איתה למחר, ומחר באה האמריקאית! מה לעשות? נפרדתי ממנו לשלום, מפני שבאמת לא יכולתי לעוף לו מה לעשות. פגשתי אותו שוב ב־2000 אחרי חצות במונפרנס, שלוב זרוע עם נערה צהובה. — אל תשאל מה קרה — אמר — אל תשאל! היו לי שתי פגישות. הערב אבל איחרחי. כמו שאני עומד ולא יודע מה לעשות עוברת זאת ושואלת אותי באנגלית איפה בולוודין מישל, עד עכשיו אני מראה לה איפה זה. אני מיכרח לגשת לאכול משהו, אני מת מרעב. הייתי אוכל עכשיו סטייק טוב עם פריט. בוא ניגש לרוזיה. כבר שבועיים לא התקלחתי, אני לא יודע מה לעשות. לא מספיק קים כלום. בפאריס אי אפשר להתקלח. אף אחד לא מספיק כאן להתקלח. אני חושב שבמקום להתקלח אני אולי אסע לריביירה. יש שם אחת שהזמינה אותי, אני לא יודע מה לעשות, אני חייב לה כסף.

— בפאריס מוכרחים לאכול — אמר ישראלי — אחרת אין כח. אתמול הייתה אצלי האמריקאית. אני משתגע מרעב. אני חייב לה 3000 פרנק, ושארתי בלי כסף. נתי את החליפה לניקוי. מחר באה זאת עם המכונית שהייתי איתה בספרד. היא הזמינה אותי לשבוע להבראה. אני לא יודע מה לעשות. אני משתגע.

— הייתי מתחתן. אך הייתי עסוק

אחר שקינח ישראלי בין וגבינה, הזמין כוס קפה. — בפאריס אסור לערוך פגישות — אמר — זה עולה ביוקר. אתה קובע פגישה עם אחת, ובדרך לפגישה אתה פונש אחרת. ועל ד האחרת יש עוד אחרת. פה צריך פשוט להסחף בורם, זה הכל. אבל הארץ היא ספרד. מה אתם יודעים. זאת ארץ! היית בבלאריס? בית, שלושה חדרים, ב־5000 פרנק לחודש. כל בוקר חותרים בסירה, הים חלק כמו ראי, היו שם שתי אמריקאיות שהשכירו חדרים. היו לי אתן פרובלמות. נסעתי לפאלמה מאיורק — גן עדן, שם לא צריך לעשות כלום. הכל בא אליך. היתה אחת שרצתה להתחתן איתי, אבל בדיוק באותו רגע הייתי עסוק. חבל הייתי מאוהב בה. אני מתכה לשחקנית אחת פינית, היא צריכה להגיע הנה בשבוע הבא. הכרתי אותה בהלסינקי, היא הבטיחה להשיג לי עבודה. אין כמו פינלנד. שמע אתה לא צמא?

— בירה. סנדוויץ' קפה. תות שדה

מרתני שאני צמא, והלכנו לשתות. ישראלי שתה מיץ אונס עם עוגה. אחר כך הוא אמר שהעוגה מצמיאה אותו נורא, והוא מוכרח לשתות בירה. הבירה עוררה בי תאבון, והוא היה נאלץ לאכול סנדוויץ'. הסנדוויץ' הצמיא אותי. והוא שתה כוס קפה. — בוא החוצה — אמר — אחרי הקפה אני מוכרח לאכול תות שדה. אני אשתגע אם לא אוכל עכשיו תות שדה. בפאריס זה אסון, הכסף נשפך ואתה לא יודע מדוע. פשוט אסון.

הלכנו לחפש תות שדה. ישראלי קנה שתי חולצות טריקו צהובות, זוג גרבי גיילון וזקס קורדורוי, אחר הוסיף על זה עציף משי ועניבה. — אי אפשר לעבור ברחובות האלה בלי לקנות — אמר — אני בדרך כלל משתדל לא לעבור כאן. אבל לפעמים זה לא הולך. מצאנו חנות פירות. ישראלי קנה קילו תות שדה ואכל אותו בו במקום. על הכביש נדלק אור ארום, ומכונית קטנה נעצרה. במכונית נהגה בחורה. — לאן את נוסעת — שאל ישראלי את הנהגת. אבל הוא

מפני שלא אוכלים ארוחת בוקר. לאכול במסעדת הסטודנטים אי אפשר, זה כמו להיות נשוי — מוכרחים להחליף, אין ברירה. ההיא עם המכונית שהייתי איתה בספרד עושה לי חור בראש. לעזוב אותה, זה כמו לעזוב קיבוץ. שמע, אני מוכרח עכשיו לקחת גלידה, לא יעזור. אני מוכרח גלידה. אני כבר לא יודע מתי אלך לישון. פשוט אסון. בפאריס אי אפשר לישון. אף אחד לא ישן כאן רק הישראלי. אני לא יודע מה אהה, אין לה איפה לישון. אחר כך באים עתונאים מהארץ וכותבים שהישראלים כאן שנוררים. היה כאן ההוא ממנריב, מה שמה, הייתי מוכרח להכיר לו חתיכות. הבאתי אותו אל יהודים שהאכילו אותו חינם. השגתי לו הזמנות לתיאטרון, קניתי לו סיגריות בזול, הוא נדבק אלי כמו צל ושתה סודה כל היום, עד שרצו לגרש אותי מהסקוט בגללו, וכל הזמן שאל רק על חתיכות וניסה להידבק לכל אחת. אחר כך הוא הלך וכתב, אל תשאל. שהחברה במקשים זנבות סיגריות. למחרת שוב לא פגשתי אותו. עברו כמה ימים והוא לא הופיע. אחר כך התחילה להפתחן השמועה — קרה לו אסון והוא התקלח. במקלחת הוא התקלף ונשאר ממנו פצלות-פצלות, עד שלא נשאר ממנו כלום והוא מת. זה איש שיוודע איך לחיות ואיך למות.

העברית באה לפלצל

יו שם שלושה — אחד גבוה ושמן, אחד קטן ורוה, ואחד לא גבוה ולא שמן ולא קטן ולא רוה. הגבוה השמן ראה מיד עם מי יש לו עסק ופנה אלינו ישר בעברית: רוצים להחליף כסף? — כמה השער — שאל זה שהיה אתי. — 58 — אמר הגבוה השמן. הקטן הרזה הוציא ארנק גדול ושמן, ופתח אותו. לפי הערכה זהירה היו שם 50.000 דולר. אולי קצת פחות. הוא לא דיבר עברית. — 60 — אמר זה שהיה אתי. — תבואו אחר כך — אמר הגבוה השמן. — מאיפה אתה יודע עברית — שאלתי — היית בארץ? — אף פעם לא יצאתי מהפלצל — ענה לי — העברית באה. הנה. אתה מהארץ? — כן — עניתי. — מה המצב שם, כמה השער? —

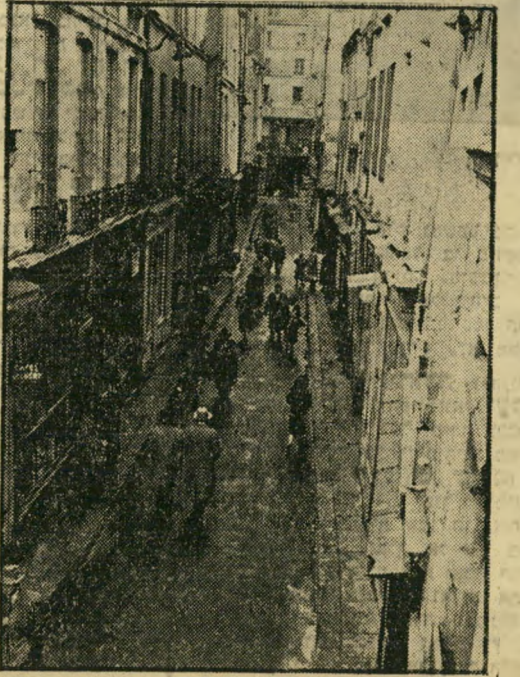
הזונה שריברה אידיש

לכנו למסעדה. הכל מסיבני היה כשר. נקניקים כשרים, עופות כשרים, שימורים כשרים, יין כשר לפסח, מרחץ טורקי ומקוה כשרה ושתי זונות יהודיות כשרות. וגם הרבה צימוקים ושקדים, חלבה, סומסום ועתונים באידיש. על החלון היה תפריט. בתפריט היה כתוב שיש קישקע בזול, 100 פרנק, וכבד בזול, 100 פרנק, וכל מיני דברים בזול. אבל זה היה רק בחוץ על החלון. אחרי שישבנו הזמנו מרק עם קרעפלך התברר שאין קישקע ואין כבד יש רק ביפטסק ב־400, עוף ב־350. שילמנו 100 בעד המרק, 150 בעד השולחן, 50 בעד המפית, נתנו עוד 12 אחוז ויצאנו רעבים למסעדה אחרת. בסלצל אין מטרה, ביה. במסעדה האחרת קיבלנו כבד עם תוספות, אחר כך התברר שבעד כל תוספת צריך לשלם לחוד, אבל זה כבר לא היה חשוב. ביה. זונה אחת פנתה אלינו באידיש. יש לה קרובים בקיבוץ. שני יהודים יצאו מהמקוה ופתאום אחד נתן לשני סטירת לחי. כנראה שהיתה לו סיבה, מפני שהראשון לא צעק געוואלד. השמן הגבוה והחברים שלו לא היו. נכנסנו לקפה ושאלנו ישר בעברית איפה אפשר למצוא אותם.

— גם אני יכול לעשות את זה — אמר בעל הקפה. — מה אתה יכול לעשות? — שאלתי. — גם אני יכול להחליף לכם כסף. — מה השער? — שאל זה שהיה אתי. — 60 — אמר בעל הקפה. בזה הרגע נכנס השמן הגבוה. גונבים את הקונים, ה? — אמר השמן בצנינות. — מה יש — אמר בעל הקפה — קניתי את הקונים? — לא מגיע לחיות? — הם באו אלי קודם — התעקש השמן. — תוכל להזמין אותם אחר כך לכוס קפה — אמר בעל הקפה ומיהר להחליף את הכסף. היו לו אצבעות ארוכות של ססנתורן ומבט יהודי עצוב. הוא שאל אותנו אם אנחנו מעוניינים גם בטרנסאקציות. הוא יכול לסדר. ואם רוצים לשלוח חבילות ארצה, גם זה אפשר, כל ישראל חברים.

השורד את הרבנות

חוף חיכו השמן הגבוה והקטן הרזה וגם השלישי על כל אחד היתה תלויה מצלמה — איפה הן היו קודם? הם רצו למכור את המצלמות בזול. הודמנות. לייקה. בבית יש להם מציאות עוד יותר גדולות. בבית, מתחת לתמונה של הרצל היתה לייקה יפה. השלישי הוא בעל מסעדה לא כשרה בפלצל, אצלו עולה מנה עוף 100 פרנק פחות. עשיתי חשבון שאם אוכלים אצלו רק 50 מנות עוף ליום, הוא גודל מפי הרבנות 150.000 פרנק לחודש. ואם נניח שיש בפלצל רק 50 מסעדות כשרות, משתכרת הרבנות 7.500.000 פרנק לחודש. שהן 45.000 לירות שלנו, אבל כמובן שאין זאת סטטיסטיקה מדוייקת, מפני שכאן לא אוכלים רק עופות. בטיכום היה לא רע בפלצל. אבל היהדות בגולה הולכת ומתנוונת. מוכרחים לעלות לרחוב לילינבלום.

הפלצל בפאריס זונות כשרות וקישקע בזול